

CVETINOMIRSKI:

Rogač in hrošč.

Basen.

abodene na ostrih trnih trnovega grma, so se parile v vročem opoldanskem solncu srakoperjeve žrtve. Med natakknjenimi žuželkami, kobilicami in murni je bil tudi svetel rogač: vznag ležečemu z razprostrtimi krilci mu je šel smrtonosni trn naravnost po sredi skozi životek. Prileti pa skozi gozd brneč hrošč, utrujen od dolgega letanja se spusti na grm in spozna v nabodenem rogaču svojega nekdanjega tovariša.

„Ej, rogaček, glej ga no, glej! Ali sva vendar enkrat prišla skupaj!“ se veselo ponorčuje hrošč in brčne bedno žrtev po glavi. „Tako je prav, bratec, da se tukaj pokoriš za svoje grehe! . . . Kako si se časih ponašal s svojima rožičkama, kako si hotel biti povsod prvi, kako si nas druge preziral in nam izkušal dokazati, da znaš najlepše letati le ti! . . . Zdaj pa le imej svoja rožička, le bodi povsod prvi, le letaj visoko — ha—ha! Prav privoščim ti tvojo žalostno smrt! Le naj te solnce še nekoliko opeče, da boš potem bolj teknil gospodu srakoperju! . . . Morda te že danes pohrusta za večerjo.“

„Njega za večerjo, a tebe že za kosilo!“ se oglasi tisti hip srakoper, ki je tičal spodaj v grmu v svojem skritem gnezdu in je slišal vse hroščevo besedovanje. „Rogača je zadela kazen za njegovo domišljavost, tebe bo pa za tvojo ostudno škodoželjnost, ki je še stokrat grša od prevzetnosti.“

To rekši, plane srakoper nad hrošča in ga nabode na trn kraj rogača.

